

Kiezen voor Vreugde

'Blijdschap, vreugde van hart, dát doet een mens leven. Houd verdriet op een afstand!' Deze oproep van een gelovige die ver vòòr Christus leefde, richt zich ook tot ons in onze tijd. Onze levensweg voert ons, soms gedurende lange tijd, door beproevingen en lijden. Toch willen we telkens opnieuw onze levensvreugde proberen terug te vinden. (broeder Alois, *Brief uit Chili*)

Moses (Kenia)

Nadat we in korte tijd twee familieleden hadden verloren, vond ik het zelf heel erg moeilijk om in het leven van alledag vreugde toe te laten. Ik vroeg me af wat er gebeurde in mijn leven. In de kerk heb ik tot God gebeden en Hem gevraagd me te bewaren in de vreugde. Toen keerde de vreugde terug in mij en in mijn familie. Als je leeft volgens de maatstaven van de wereld, is vreugde echt heel moeilijk te vinden, want vreugde is een gave van God.

In het volgen van de geboden van God worden we aangeraakt door Zijn vreugde, een vreugde die elke mens in deze wereld welkom wil heten. En er wordt van ons gevraagd deze vreugde weer aan anderen door te geven, want wij zijn het licht van de wereld. Laten we daarom dit licht verspreiden onder alle mensen. Zoals we het licht met elkaar delen op zaterdagavond in Taizé, zo laat ook vreugde zich delen. Dit teken van het paaslicht heeft grote impact op mij gehad en mij kracht gegeven want ik wist zó wat dat in mijn leven betekende. Dat onze God onze levens zal laten overstromen van vreugde, want vreugde is de gave die we nodig hebben in het leven van deze tijd.

De vervulling van een mensenleven ligt niet in spectaculaire prestaties, maar in een kalme vreugde, die de diepten van ons hart beroert. De onvoltooidheid, de verdeeldheid en het lijden die elk leven kenmerken, worden niet weggestopt, maar zijn toch niet in staat om die rust te onderdrukken. (noot 2)

Ryan (Verenigde Staten)

'Kiezen voor vreugde' kan op het eerste gezicht een reactie lijken tegen depressie of verdriet in. Maar eigenlijk gaat het erover dat we uit vrije wil kiezen voor vreugde. Veel te vaak nestel ik me in het aangename gevoel van een goed humeur zonder dat ik daar verder over nadenk. Maar als het goede humeur dan is verdwenen, besef ik dat ik totaal afhankelijk ben van vluchtige emoties in mij.

Kiezen voor de vreugde die van God komt, vereist dus dat ik de beweging maak van onbewust naar bewust. In plaats van me voor te stellen dat ik het recht heb op geluk, kan ik God danken omdat op dit moment alles licht is. Ik herinner me mezelf er dus aan dat mijn hoop niet is gelegen in uiterlijke omstandigheden of in de staat waarin mijn geest zich bevindt. Ik herinner mezelf eraan dat de motivatie van mijn handelen niet berekenend moet zijn en dat ik niet enkel leef voor mijn kleine eigen geluk. Dit betekent niet dat een goed humeur slecht is omdat het maar van voorbijgaande aard is. Het is eenvoudigweg niet het doel waarnaar ik streef. En ik bid dan dat wanneer ik me in duisternis voel, ik niet in het wilde weg naar licht zal gaan zoeken dat van de wereld is, maar dat ik me verheug in het licht dat van Boven komt.

Mensen die vertrouwd zijn met armoede en ontbering, kennen soms een heel spontane levensvreugde; een vreugde die weerstand biedt aan ontmoediging.

Maria Laura (Argentinië)

De vreugde van mensen die in armoede leven is voor mij altijd een mysterie geweest. Toen ik vijftien was, kruiste mijn pad dat van de armen, eerst als lid van een missionaire gemeenschap en nu, tien jaar later, in mijn christelijke jongerenbeweging. Het engagement van deze beweging is te werken voor sociale gerechtigheid. Dat ideaal heeft me niet meer losgelaten sinds ik me bewust werd van alle rechten die in onze maatschappij met voeten getreden worden.

Ik deelde met hen situaties van intens verdriet en machteloosheid, ik zag mensen die verwond waren en leden, mensen die gelaten waren geworden, gedesillusioneerd, eenzaam en uitgeblust, die leven en hoop kwijt waren. En het is vreemd, maar tegelijkertijd heb ik ook hun levensvreugde ervaren.

Dezelfde personen hebben me laten zien dat midden in hun hopeloosheid en situaties van schrijnend onrecht, God dag na dag met hen optrekt. Ze hebben er weet van dat Hij hen steunt in hun dagelijkse strijd, Hij hen helpt te overleven, zelfs als hen de kracht ontbreekt. Ze staan elke dag op met een levend vertrouwen dat God in hun midden is en hen intens liefheeft.

In kleine tekenen laten ze dat zien: de aandacht die een moeder heeft voor haar opgroeiende zoon, kinderen die het weinige dat ze hebben met hun jongere broertjes en zusjes delen, jongeren die bij elkaar komen om te dansen, vrouwen die elkaar helpen en in lachen kunnen uitbarsten tijdens een bijeenkomst, ouderen die

samenwerken en van wie de ogen opnieuw beginnen te stralen, gesprekken bij een kop maté-thee, eenvoudig maar diep, een gebedsviering die middenin het dorp wordt gehouden.

In die eenvoudige momenten van verbondenheid, heb ik een God ontdekt die ieder mens uitnodigt het beste uit zichzelf te halen en op elkaar te vertrouwen, een God die zichtbaar wordt in het meest eenvoudige en kleine. Want het zijn deze mensen die tot hoop in staat zijn en tot ontvangen, die het leven vruchtbaar kunnen maken, kunnen bidden en strijden, feest vieren, te eten geven, liefhebben. Zij nodigen me uit in gemeenschap te leven, te delen in het brood van de arme, maar ook in zijn honger.

Dankzij hen heb ik geleerd dat geluk niet een persoonlijke zoektocht is, maar gemeenschap, verbondenheid. Van lichaam en bloed, van leven en dood, van pijn en hoop, van het jouwe en het mijne. Nu wil ik midden tussen de armen zijn, want alleen samen vinden we de vreugde van het leven.

Als wij liefde ontvangen, doet dat een geluk ontluiken dat langzaam de diepten van onze ziel vervult. Dat brengt ons ertoe te kiezen voor de vreugde.

Rosalie en Pablo (Spanje)

In de zomer van 2005, bij de deuren van de Kerk van de Verzoening waar toen duizenden jongeren stonden te wachten op de aanvang van de begrafenisdienst van broeder Roger, wilde God dat onze wegen zich zouden kruisen. Een paar uur later wisten we al dat dit immense geschenk al onze plannen en ons leven onderste bovengevoelde, want zo zijn de dingen van God: verrassend en mooi.

Sinds die eerste dagen die we samen op de heuvel hebben doorgebracht, is er één woord in ons hart blijven naklinken: eenvoud van leven. Die eenvoud trok ons intens. We besloten deze intuïtie te volgen en het aan te gaan om samen in veel grotere eenvoud te gaan leven. Die ervaring heeft ons opnieuw de vreugde laten ontdekken die er in elke dag is, de eenvoud van de dagelijkse dingen, de schoonheid van wat wezenlijk is en de rijkdom die er is als je begeeft in de ontmoeting met de ander en je opent voor het onverwachte.

De heilige Geest vertrouwt de vreugde van de verrezen Christus toe aan ons diepste wezen. Deze vreugde is er niet alleen wanneer alles gemakkelijk gaat. Als wij bijvoorbeeld voor een veeleisende taak staan, kan onze inspanning de vreugde aanwakkeren.

Jessa (Filippijnen)

Mijn land lijdt onder een economische crisis. Veel mensen en gezinnen leven onder de armoedegrens. Geen van deze gezinnen kan zich drie maaltijden per dag veroorloven, zelfs niet als het eenvoudige maaltijden zijn. Sommige gezinnen moeten tussen de zeven en negen kinderen te eten geven, zonder dat men vast werk heeft of financiële ondersteuning. En toch zie je dat de mensen ondanks deze trieste omstandigheden kunnen lachen en ze verder gaan met hun leven. Financieel en materieel gezien hebben we niet veel maar we kijken naar de goede kant van de dingen. We hechten grote waarde aan wat meer wezenlijk is, net als onze familie dat doet en onze vrienden en de mensen die ons omringen. Ze houden van ons, ondersteunen ons en zorgen voor ons. Ja, we bezitten geen materiële rijkdom, maar we hebben meer aandacht voor dat wat ons gratis wordt geschonken in het leven. Dat geeft ons vreugde.

Kiezen voor vreugde is echt een keuze. De mensen hebben hun geloof en ze houden vertrouwen. En zo leef ik, net als de andere jongeren van mijn land: ik probeer positief te zijn, optimistisch en ik weet dat ondanks alles God er altijd is.

De orthodoxe theoloog Alexandre Schmemmann schreef: "Zomaar vreugde, om niets, van elders, de vreugde van Gods aanwezigheid die de ziel beroert. De ervaring van die aanraking, van die vreugde is bepalend voor onze levensloop, voor de manier waarop wij denken en in het leven staan." (noot 3)

Fiodar (Wit-Rusland)

Soms als je iets leest van een schrijver, dan ontdek je daar een rode draad in, een bepaalde geestesgesteldheid, niet zozeer expliciet in de ideeën of thema's waarover iemand schrijft, maar meer als een soort glans die oplicht in al zijn werken. In het werk van Alexandre Schemann is deze rode draad, dit licht ... de vreugde. Hij is echt 'de apostel van de vreugde'.

Nadat ik zijn dagboek helemaal gelezen had, bleef er vreugde in mij, een vreugde van het evangelie in de heilige Geest. Soms klaagt hij in zijn schrijven en soms uit hij ernstige kritiek op de kerk en de wereld - maar zijn kritiek gaat altijd over het gebrek aan vreugde, het gemis aan capaciteit om zich te verheugen. Vader Alexandre schreef dat in het weigeren van de vreugde de 'oorsprong van valse religie' ligt. "Het is onmogelijk te weten dat God bestaat en je niet te verheugen."